

migt Udtryk for den færøske Befolkningens Ønsker, som det var muligt at opnaa. Jeg vilde jo tro, at den Chance, som er budt den danske Rigsdag i dette Tilfælde, er ret enestaaende, og det bliver vanskeligt at finde en mere gunstig Lejlighed til at efterkomme et saadant enstemmigt Ønske fra Færøernes Side. Mærkværdigvis har dette vort Standpunkt ikke vundet hele Udvalgets Tilslutning, og mærkværdigvis har den højtærede Justitsminister heller ikke ønsket at følge Færøernes Lagting paa disse Omraader. Men vi har ment, det vilde være heldigt at gøre det, og derfor har vi stillet nogle Ændringsforslag, som paa tre Punkter fører Lagtingsloven tilbage til den Formulering, den har faaet fra Færøernes Lagtings Side.

Først er der Ændringsforslaget under Nr. 14. Det drejer sig her om Sammenkaldelse af Lagtinget til overordentlige Samlinger. I Lovforslaget, som det er forelagt af den højtærede Minister, bestemmes, at Amtmanden kan indkalde saadanne overordentlige Samlinger, og at han skal gøre det, naar Halvdelen af Tingets Medlemmer anmoder derom. Færøernes Lagting har imidlertid ønsket, at det skulde være Lagtingets Formand, der skulde foretage denne Indkaldelse, og Mindretallet synes, det er et Ønske, som det var naturligt at imødekomme. Vort Ændringsforslag gaar derfor ud paa, at det er Tingets Formand, som skal sammenkalde saadanne overordentlige Samlinger. I øvrigt vedbliver, hvis dette Ændringsforslag vedtages, det reelle Forhold at bestaa, at Initiativet til Indkaldelser til overordentlige Samlinger kan tages saavel af Amtmanden som af Halvdelen af Tingets Medlemmer. Der sker altsaa ikke nogen Begrænsning af Administrationens, af Amtmandens Mulighed for at kunne indkalde saadanne overordentlige Samlinger, men blot dette, at han skal henvende sig til Formanden og anmode denne om at indkalde til den overordentlige Samling. Det finder vi er naturligt, og vi foreslaar derfor, at Lovforslaget affattes i Overensstemmelse dermed. Det kan ske, at der i Lagtinget ikke findes en Formand, idet det nyvalgte Lagting træder i Funktion den 1. Juli, medens Lagtingssamlingen først begynder den 29. Juli. Det har vi ogsaa taget Hensyn til, idet vi har indføjet en Bestemmelse om, at for saa vidt Lagtinget ikke er konstitueret, altsaa ikke har nogen Formand, kan Amtmanden selv indkalde til overordentlig Samling, alt under Forudstæning af, at det viser sig nødvendigt, hvad naturligvis Amtmanden i saa Tilfælde maa afgøre.

Det næste Ændringsforslag er Nr. 16 til § 17. Det drejer sig her om Lagtingets Stilling til Lovforslag, som alene angaar færøske Forhold. Love, der angaar saavel det øvrige Danmark som Færøerne, skal efter Formuleringen som Regel forelægges Lagtinget til Betænkning. Men Lagtinget har ment, at Lovforslag, der alene angik Færøerne, altid skulde forelægges det til Betænkning, og saaledes har da ogsaa Lagtingets Flertal formuleret Forslaget, før det blev sendt herved. Den højtærede Minister har imidlertid foretaget en Begrænsning i Lagtingets Ret, idet der er indføjet: „for saa vidt det er muligt“. Nu er det klart, at hvis noget var umuligt, var der aldrig noget Menneske, der vilde forlange, at det skulde ske. Hvis den højtærede Minister har ønsket at undgaa at blive anklaget for noget, der var objektivt umuligt, tror jeg ikke, han havde behøvet at være saa forsigtig. Men det kan jo tænkes, at en Justitsminister f. Eks. skønner, at det er vanskeligt, eller at det maaske er umuligt, Afgørelsen kommer jo saa til at bero paa et Skøn. Det forekommer mig, at naar man i et Lovforslag indsætter en Sætning som denne: „for saa vidt det er muligt“, aabner man en ikke lille Ventil for, at der skal skønnes af Administrationen, og saa bliver i Virkeligheden Paragraffen alt for vag. Der er efter vor Mening ingen som helst Grund til at foretage en saadan Ændring, og vi har derfor foreslaaet, at Lovforslaget føres tilbage til Lagtingets Affattelse. Vi er naturligvis klar over, at der kan komme til at foreligge ekstraordinære Tilfælde, hvor det vil være ganske umuligt at spørge Lagtinget, naar f. Eks. en Lov skal føres igennem i et Øjeblik. Men i saadanne Tilfælde vil det altsaa være en objektiv Umulighed, der foreligger, og enhver vil da være klar over, at man har maattet undlade at spørge Lagtinget. Jeg gaar ud fra, at Lagtinget i saadanne Tilfælde, naar det bagefter bliver sat i Kundskab om, hvorledes Sagen forholder sig, vil være klar over, at en objektiv Umulighed her foreligger, og vil forstaa, hvorfor der er blevet handlet, som der er. Men jeg kan ikke tænke mig, at Lagtingets Medlemmer — i hvert Fald i samme Udstrækning, som Tilfældet var med Hensyn til dette Lovforslags Forelæggelse — skulde føle sig tilfreds med en saadan stærkt indskrænkende Bestemmelse om, at Lovforslag kun skal forelægges Færøernes Lagting, for saa vidt det er muligt, idet der i denne Sætning vil komme til at ligge, at det er Ministeriet, der skønner over, hvorvidt det er muligt. Det kan jo hælde, at et